

Fára

1.

Berendezkedsz süketségedben,
bokádra olvad a forró ólom,
a járó motor takar tizenhárom évesen,
a kipufogó a szövetet égeti.

Perzsel a nap, de lúdbőrözöl, mint egy gyerek,
– ebben a bőrben annyit fáztam már,
nekifutsz a messzeségnek,
integetsz, még látjátok egymást,

2.

de azért felkészíted magad a búcsúra.
Át tudod adni magad az elválásnak.
Nekifutsz, megöleled az ég alját,
számolsz háromig, kapkodni nem fogsz,

a munkád, hogy elszámolj az álmaiddal,
kiből lehetsz te, kinek hiszed magad?
Nekifutsz, lerogysz,
nagy hajrá az elején, a közepén,

3.

innen jó indulni, ott kezdeni
ahol éppen elesek,
valahogy jobban átérzem a súlyát,
ha közel megyek hozzád,

mennek a kellemesen szabott, kivasalt percek,
és ha rendesen belelovalom magam,
úgy lefogyok, mint aki megjárta a háborút.
Jó, ahogy tépkedi a melled,

4.

de amikor benne vagy, néha megijedsz,
félsz, hogy ki sem lehet szállni,
látod, van, aki nem tud,
nagy kaland, épp elég energia,

nem fogok erről szónokolni,
papírt égetni vagy áramot.
Nekifutsz, lerogysz, eddig jöttünk,
mehúlsz ősszel, fára szorulsz.

Csiga

1.

a fény köreit számolom,
napfoltok olvadnak a nyúló sötétben,
erős lett a szív, lávaszín a nyelv,
rozsdás hús, reszelt gyömbér,
száritott dohány ért ma az ujjamhoz,
papír zizegett, tekergettem a csigát.
tűzzel pirítottam, pároltam,
aztán füstöltem a légzőszervem,

2.

a szólás szabadsága jót tesz a fogaknak.
eret vágok a jelentésen, kimondom,
és elreped egy tömés.
vízzel telnek a szem artériái,
ha rá gondolok a fehér,
nyáron barnább húsrá.
ha a színeket sorokba tördelem,
beletörök a papírba.

3.

szeretem a karod a torkomon,
olyan jó barátságban élünk,
átfogysz, fogysz, mint a festék.
hallom a szavaid lüktetését,
kívül fogsz, belül kaparsz,
eret vágok a jelentésen,
kimondom, és elreped egy tömés.
választottam stílust és méretet,

4.

úgy megszoktam, hogy itt vagy,
viselem a reggeleket,
míg elhordom magam,
gondolati- és létminimum
a lángoló falak között,
épp figyelem, amit átélsz,
a külső szemem nem fog az idő.

Forma

Semmi központosított,
megalkotott definícióm a bemutatkozásra,
a senkinek szemébe nem nézésre,
újragondolt terápiám konklúzió helyett
hangulatfestő szavak mögé bújt

a kilencvenes évek elején. Megszülettem.
Szelíd életvidámság, pontos kezdés,
mennyi dinamizmus, képtelen lelkesedés,
elfelejtett előtagok,
felhangok monotóniája, zöngétlen cseréptörés.

Mennyi minden, amiért nem érünk a partra,
miért ott kellene a szépséget keresned,
ahol anyagba halt a forma?
Meglépő, regényes fordulat,
kiszalad a kis tárca, ürügy a szépre,

ki tudod mondani, kinek mennyi jussa a Drávaparton,
senkinek nem mutatsz semmit a rendezetlen sorokból,
a könnyek helyén málnapálinka,
ahogy hallottuk már az idézett költőtől,
felkészült vagy, megszokod a pótcselekvést.

■ **Mészáros Gábor:** költő, esszéista, irodalomtörténész. Csurgón született, jelenleg az MTA Irodalomtudományi Intézetének munkatársa, a *Nyugat-magyarországi irodalom 1770–1820* Lendület-kutatócsoport tagja, Budapesten él, az ELTE BTK-n doktorizik. A litera.hu volt szerkesztője.